

ANKICI RADETIĆ

28. listopada 1975. godine napustila nas je zauvijek Radetić Ankica rođ. Ivić, geodeta.

Vijest o njenoj preranoj smrti duboko nas je potresla. To je težak gubitak za njenu porodicu, za sve geodete regije i za geodetsku struku u kojoj je dugi niz godina sa velikim entuzijazmom i poštovanjem radila i gdje je na planinskim visovima uzduž čitave naše uže i šire domovine, radeći na trigonometrijskoj mreži ostavila trajna znamenja svoga rada.

Rodila se prije 49 godina u radničkoj porodici radničkog grada Siska. U svom rodnom mjestu završila je realnu gimnaziju da bi 1948. god. diplomirala na Geodetskom tehnikumu u Zagrebu. U godinama kada je našoj zemlji u poslijeratnom razdoblju bilo najteže svu svoju mladenačku energiju i polet predano je dala pionirskim poslovima geodezije. Naporni posao triangulatora i osvajanje planinskih vrhova nisu predstavljali nikada prepreku njenom mladenačkom žaru.

Na tom napornom poslu sreća je i svog supruga da bi zajedno sa njim iz Zavoda za geodetske radove Zagreb, došla na obalu našeg mora, čiji su je žali svojim neodoljivim snagom zvali da dođe u rodni kraj svog supruga Srećka.

Rad u Zavodu za izmjeru Rijeka prekinula je da bi se sa sebi svojstvenom predanošću i savjesnošću posvetila obitelji i svojoj kćerkici Heleni. Bila je jako dobra supruga i majka, a zadovoljstvo joj je bilo da može sa puno opravdanja biti ponosna na svoju obitelj svoga supruga i kćerkicu. Zbog njih, da bi bila sa njima, da bi im mogla pružiti što više, se je i sada tako uporno, bolno i teško borila za život.

1965. godine zaposlila se je u Općini Rijeka u Općinskom uredu za katastar da bi svojim radom i znanjem dala još više izgradnji naše zajednice. U Općinskom zavodu za katastar Rijeka radila je više od deset godina. Teško je naći toliko vrijednog, marljivog i savjesnog druga kao što je bila Ankica. Svi su je voljeli, poštovali i cijenili i kolege i suradnici i građani koji su joj se obračali, a kako i nebi kad nije bilo vrline koje nije posjedovala.

Sada kada je trebala uživati plodove svoga rada, kada je dobila sve važne bitke u životu, u posljednjoj bitci koju je vodila, u koju je unijela sve svoje snage, svu svoju volju i pretrpila toliko boli, u bitci za život nije uspjela.

Obitelj Radetić i Ivić zavite su u crno. Ne možemo naći riječi utjehe za njihova srca ispunjena bolom jer znamo koliko su mnogo izgubili. Možemo samo reći da svi mi geodeti Riječke regije, Hrvatske i Jugoslavije žalimo za Ankicom, jer nju su poznavali mnoge kolege širom zemlje i ostali su nijemi i potreseni kad su saznali da njihove kolegice pune vedrine duha i energije nema više među nama.

Sjećat ćemo se njene blagosti, tako rijetke vrline, koju je ona rasipno zračila oko sebe, dajući ljudima mir i volju za život.

Sjećat ćemo se njenog lica s kojeg je rijetko silazio osmijeh.

Sjećat ćemo se s koliko je volje i lakoće obavljala svoje poslove, kako je rado praštala i uvijek nalazila blaga opravdanja za tuđe greške.

Sjećat ćemo se kako je voljela ljude, kako je za svakoga nalazila riječi utjehe i razumijevanja.

Sjećat ćemo se je kao dobrog druga, prijatelja i stručnjaka.

Neka je vječna slava i hvala drugarici Ankici Radetić.

*Društvo geodeta i kolektiv
Općinskog Zavoda za katastar
i geodetske poslove Rijeka*

IZ UREDNIŠTVA

Reorganizacijom redakcijskog odbora izostala su na vlastiti zahtjev dva dugodišnja suradnika našeg lista Prof. dr Stjepan Klak i Bruno Ungarov.

Prof. dr Stjepan Klak je u proteklom periodu rada u Geodetskom listu dao veliki doprinos ne samo unutar redakcijskog odbora i uprave lista, nego i aktivnim učešćem u publiciranju svojih radova.

Kolega Bruno Ungarov jedan je od osnivača lista i njegov prvi glavni urednik. Veoma su zapaženi njegovi doprinosi našoj stručnoj literaturi publicirani u Geodetskom listu.

Obojici kolega redakcijski odbor na ovaj način odaje dužno priznanje i zahvalnos na njihovom zalaganju i suradnji u listu, što je doprinijelo da Geodetski list zauzme dolično mjesto u našoj znanstvenoj i stručnoj literaturi.

Redakcijski odbor